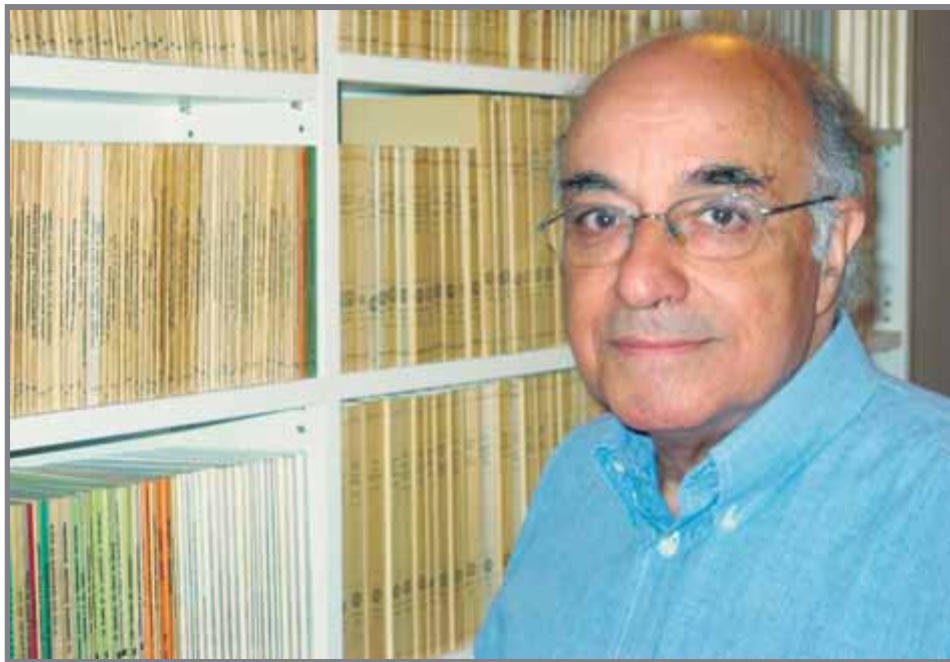

Carles Miralles,
poeta que va morir
farà tres anys el 29
de gener pròxim
ARXIU

vament, una trajectòria impecable de més de mig segle.

No hem de pensar pas que *Tres suites* sigui un llibre inacabat o residual, rescatat i reflotat dintre els papers personals de l'arxiu del poeta, com sol passar amb les obres pòstumes de molts grans poetes. És una creació poètica de primera magnitud, que no decau en cap moment, una creació que autènticament emociona per la seva excel·lència humana, intel·lectual i artística. És un llibre on Miralles va fer els darrers pro-

**'Tres suites'
emociona
per la seva
excel·lència**

L'alta claror del viure

Aviat –el 29 de gener de l'any vinent– farà tres anys que va morir prematurament Carles Miralles, una de les veus poètiques més destacades, més fines i més enriquidores de la lírica catalana del segle XX. I, al mateix temps, hem de dir que, de manera paradoxal, la seva veu tan singular és indubtablement una de les més desconegudes del conjunt de la poesia catalana moderna. Els lectors del país es priven d'un dels privilegis més alts possibles en no endinsar-se en la seva obra, aplegada en tres volums: *D'aspra dolcesa. Poesia 1963-2001* (2002, amb 138 poemes inèdits o no recollits), *Lombra*

dels dies roja (2009) i *Tres suites*, que acaba d'aparèixer pòstumament, gràcies als esforços de Carmina Jori i Jordi Cornudella.

L'obra poètica general de Carles Miralles dibuixa una clara línia ascendent de progressiva assumpció i desplegament fins a les darreres conseqüències de la pròpia veu i visió de la condició humana i del món. Hi ha un clar punt d'inflexió –*La mà de l'arquer* (1991)– que marca el pas de la maduresa a l'extrema maduresa. A partir d'aquell moment, Miralles no parà de donar obres que només es poden caracteritzar com a obres mestres. I ara ens arriba *Tres suites*, que corona, ara definiti-

nunciaments sobre els temes que vertebraven la seva obra des de sempre, però ara contemplats i meditats des d'un nou punt de vista: la serenitat de la saviesa dels anys, la plenitud de l'experiència vital i l'innegable mestratge poètic.

En definitiva, és un llibre que constitueix una síntesi molt concentrada de la seva producció, que el poeta porta molt més enllà, explorant nous territoris lírics. En aquest llibre brilla com mai abans el vitalisme de Miralles per sobre del to elegíac d'una bona part de la seva obra. A *Tres suites* es resolen en una harmonia generosa, lluminosa i exigent alguns dels conflictes estètics i conceptuals que havien perseguit el poeta tot al llarg de la seva carrera. Un llibre ple de poemes francament memorables, tal com volien els estimats grecs antics de Miralles. *

E
En aquest llibre brilla com mai abans el vitalisme de Miralles per sobre del to elegíac d'una bona part de la seva obra

LA MIRADA ATENTA VICENÇ FURIÓ

La renúncia als judicis de valor

Hi ha disciplines, com ara la sociologia i per extensió la sociologia de l'art, que procuren evitar fer judicis de valor, mantenir allò que Max Weber va anomenar la "neutralitat axiològica". Es tracta d'analitzar i explicar com funcionen determinades realitats socials, no de prendre partit a favor o en contra dels fets que s'estudien. Aquest és un principi metodològic assumit per molts científics socials. En un recent llibre sobre el paradigma de l'art contemporani, Nathalie Heinrich demana al lector que accepti que

parteix de la idea que "donar la pròpia opinió pot ser una distracció bastant irrellevant comparada amb l'alegria de poder comprendre el món".

La crítica d'art és una activitat diferent. Tradicionalment s'esperava que el crític donés la seva opinió sobre la qualitat de l'obra que es comenta, argumentant el perquè dels seus mèrits i valors, o demèrits, si considerava que l'obra és només discreta o dolenta. Avui, però, una part de la crítica d'art sembla haver renunciat a fer aquest tipus d'avaluació. L'anomenada crítica

analítica se centra a donar idees i arguments perquè el lector o el públic puguin entendre l'obra i establir un diàleg amb ella, però evitant el tipus de valoració al qual m'he referit. El text informa, descriu, interpreta, compara, però sovint evita pronunciar-se sobre la qualitat de l'obra. L'enfocament pot justificar-se per motius teòrics, tot i que a vegades també pot relacionar-se amb un cert servilisme a artistes, galeries, comissaris i institucions. Sigui com sigui, si parlem de crítica d'art, a mi m'agrada trobar-hi judicis de valor. *